



Nummer 15

1. August 1912

61. Aargang

Paaske-Tanker.

Tale af Præsident Anthon S. Lund ved Kirkens Aarskonference
i Salt Lake City den 5. April 1912.

Idet jeg fremstaar for eder, beder jeg om at maatte have eders Tro og Forbønner. Jeg har glædet mig over de Ord, som ere blevne udtalte af vor Præsident, og jeg veed, at I alle have gjort det samme. Det glædede mig, at han var i Stand til at give os som et Folk et saa godt Vidnesbyrd. Jeg tror ikke, at vi ere i Tilbagegang eller i Færd med at tabe Aanden af vor Virksomhed. Jeg tror, at de Sidste-Dages Hellige voxe og udvikles, og at de elske Sandheden, som de have modtaget gennem Evangeliet. De Sidste-Dages Hellige have mere end noget andet Folk paa Jorden Grund til at være Herren taknemlige for det, han har gjort for dem.

Vi burde i vort daglige Liv udvise en inderlig Hengivenhed for Evangeliets Principper og for vor himmelske Fader. Den skulde ikke vises alene i Ord og Udtryk, men den burde gennemtrænge hele vort System. Naar vi vaagne om Morgen, burde vi vende vore Tanker mod vor Skaber med Tak for hans Beskyttelse om Natten og med Bøn til ham om at vejlede og beskytte os i den kommende Dag. Naar vi gaa til vort Leje om Aftenen, burde vor sidste Tanke være vendt mod ham, takkende ham for det, vi have været i Stand til at udføre i den svundne Dag. Vi burde vise vor Hengivenhed ved at kalde vor Familie sammen omkring Hjemmets Altar Morgen og Aften og der fremlægge

vore Ønsker og Begjæringer for Herren. Præsidenten sagde, at vi skulde ikke bruge overflødige Ord og ikke bede om saadanne Ting, som vi allerede havde, men takke Gud for dem og bede om saadanne Gøder, som vi trænge til. Naar vi gaa til vor himmelfste Fader i Bøn, lad os da gaa, ligesom Børn gaa til deres Fader, vidende, at han elsker os, og at han formaar og er villig til at give os det, vi behøve og bede ham om. Lad vore Bønner opstige i Tro og ikke som et Experiment, ikke i udenad lærte Ord som en Ransje, men lad vore Ord være Udtryk for vore Hjerters inderligste Begjæringer om saadanne Ting, som vi trænge til og ønske at modtage, og dersom vore Bønner blive bejvarede, lad os da ikke glemme at takke Gud derfor. Hvis vi ikke faa de Ting, som vi ønske og bede om, lad os da ikke i vore Hjertes nære den Følelse, at Gud ikke hører vore Bønner eller besvarer dem. Vi ønske jo ikke, at han skal give os saadanne Ting, som ville være til vor Skade. Han kjender os og veed, hvad der vil hjælpe os og gjøre os godt, og derfor undlader han i sin store Visdom ofte at opfylde vore Ønsker. Jeg tror, at de fleste af os maa erkjende, at vi tidt have bedt om Ting, som ikke vilde have været en Betsignelse for os, hvis vi havde faaet vore Bønner opfyldte. Derfor burde vi følge vor kjære Frelzers Exempel i Gethsemane Have.

I Dag er det Langfredag. Den helligholdes af den kristne Verden til Erindring om vor Frelzers Lidelser. I Aftes for atten Hundrede og nioghalvfjerds Aar siden opholdt han sig i Gethsemane Have. I veed, hvorledes han led ved Tanken om det, der forestod ham, den bitre Skalk, som han skulde tømme. Han bad og sagde: „Min Fader, er det muligt, da gaa denne Skalk mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du vil.“ Det er den Følelse, som vi alle skulle være i Besiddelse af, naar vi bede. Lad os i Dag, Langfredag, den Dag, paa hvilken han led faa meget for os, ikke glemme at vende vore Tanker til ham i oprigtig Taksigelse.

De Sidste-Dages Hellige møde hver Søndag i deres Forsamlingshuse og nyde Sakramentet og gjøre Pagt med Herren, at de ville paa tage sig hans Navn og bestandig erindre ham og holde hans Bud. Lad os altid gjøre denne Pagt i Oprigtighed, en Pagt, som det er vor fulde og faste Mening at holde, ikke alene medens vi tage af Sindbillederne paa hans Legeme og Blod, der blev ofret for os, men i hele vort Liv. Vi skulle erindre ham hver Dag og vise vor Kjærlighed til ham ved at gjøre hans Villie, ligesom han har vist sin store Kjærlighed til os ved at give sit Liv som et Sonoffer for hele Menneskeslægten. Kan Noget vise større Kjærlighed end den at sætte sit Liv til for sine Venner? Han gjorde dette. Han tilbejbragte Forsoningen og bragte os tilbage til vor himmelfste Fader. Han udførte den Gjerning, som var planlagt, før Verden blev til. Det var ikke en Hændelse eller et Lykkehæft.

Da Herren forberedte denne Jord for os, saa' han, at det var nødvendigt, at hans Børn lærte at kjende Godt og Ondt. Vi kjendte kun det Gode i vor forrige Tilbærelse i hans Nærhed. Vi havde ikke erfaret eller set noget Ondt. Vi kunde ikke føle Glæde, fordi vi ikke kjendte Sorg. Denne Jord blev beredt for os. Det var den Skole, som vi skulde gaa igjennem. Herren, som vidste, hvad der vilde ske, forberedte Lammet, „slagtet fra Verdens Grundlæggelse“, til at forløse for Menneskenes Synder og vinde alt det tilbage, som tabtes ved Faldet. Jesus modtog denne Mission. Dette Offer for Menneskeslægten kunde kun blive gjort af En, som ikke selv havde syndet. Det maatte gjøres af En, som vilde udføre det frivilligt, saaledes at Retfærdigheden kunde ske Fyldest og Barmhertigheden derefter gjøre sig gjældende. Vi lære gjen- nem Herrens Aabenbaringer, at Faldet meddelte sig til Alle, og at den sorgelige Følge deraf var Uddrivelse fra vor himmelske Faders Nærhed.

Faldets Følger vare baade legemlige og aandelige. Jesus kom; han bragte Dret, og han gjorde det frivilligt. Han var uden Synd, thi der blev ikke fundet Svig i hans Mund, og derfor var han i Stand til at bringe dette Offer. Vi skulle altid erindre ham, holde hans Bud og Love og elske hverandre; først da kunne vi sige, at vi elske ham og Faderen. Hvis en saadan Kjærlighed fylder hele vort System, vil det være let at tjene ham, og de Fristelser og Prøver, som komme til os, ville meget lettere blive overvundne, naar Kjærlighed til ham fylder vore Hjerter og hans Aand er med os.

Korsfæstelse var en af de mest smertefulde Dødsmaader, som den romerske Hjerne havde udklækket. Hvilket Exempel viste han os ikke paa Korset, da han til Trods for sine Lidelser kunde sige: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre“! Kunne vi følge dette Exempel og føle saaledes overfor vore Fjender? Alene ved denne Følelse viste han, at han var Gud. At tilgive er guddommeligt, at tage Hævnen er menneskeligt. Vi søge at hævne os, saasnart vi mene at være lidt forurettede, men der kan ingen større Forurettelse tænkes end den at lade en Ustyldig lide en forsmædelig Død. Alligevel kunde Jesus af hele sit Hjerte bede for sine Brødre, de, som vare gaaede saa vidt i deres Synd, at de toge hans Liv; han kunde bede Herren om at tilgive dem, thi de vidste ikke, hvad de gjorde. Dette gjaldt uden Tvivl det store Flertal; men der var nogle, som vidste bedre, og til dem sagde Peter: „Omvender eder, for at eders Synder maa blive udslettede, naar Bederbængens Tider komme fra Herrens Afsyn.“

Da vor Frelser Søndagen før kom til Jerusalem fra Bethany, gif en stor Menneskemasse ham imøde med Palmegrene i Hænderne og hilste ham som Israels Konge og Davids Søn — og 5 Dage senere toge de Del i Raabet: „Korsfæst ham!“ Husk paa Frelserens tilgivende Hjerte, som kunde taale al denne Spot og Lidelse og dog bede Faderen om at tilgive dem.

Derfom Noget foruretter os, Brødre og Søstre, lad os da hufte paa det Exempel, fom Jefus gav os, og lad os ikke blive fortørnede over enhver lille Ubetydelighed, fom tilfyneladende er en Fornærmelse mod os; thi i de fleste Tilfælde ville vi ved at undersøge Sagen finde, at Fornærmelsen ikke var ment, men kun fremkommet i et Øjeblikfs Tankeløshed. Ofte undersøge vi det flet ikke, men optage det ftrax fom en Fornærmelse og glemme de Raad, vi have modtaget om ikke at have noget imod en Broder uden først at gaa til ham og føge at faa det opklaret og ud af Verden. Lad os, Herrens Børn her paa Jorden, Brødre og Søstre, ikke glemme at vife broderlig Venlighed og Kjærlighed til hverandre. Derfom vi undlade det, kunne vi ikke vente vor himmelfke Faders Kjærlighed. Hvis vi ikke ere villige til at tilgive hverandre, da kunne vi ikke bede ham om at tilgive os. I den Bøn, fom Jefus lærte os, nævnede han, hvad vi fkulde gjøre for at opnaa Tilgivelse, nemlig bede Herren om at „forlade vor Skyld, fom ogsaa vi forlade vore Skyldnere“. Vi maa opelfte denne Følelse. Vi maa leve i Enighed med hverandre og i Forening tage fat paa Opbyggelsen af Guds Rige her paa Jorden.

Hvor kunne vi være Gud taknemlige, fordi han har givet os et Vidnesbyrd om Sandheden, faa at vi vide, at Jefus er vor Forløfer, at hans evige Evangelium er blevet gjengivet til Jorden, og at Jofeph Smith var en fand Guds Profet. Jeg takker ham for denne Kundskab, fom jeg har modtaget, og jeg veed, at alle Sidfte-Dages Hellige føle Trang til at takke Herren for den. Lad os i vort daglige Liv og Levened vife, at vi ere taknemlige mod Herren og villige til at holde hans Befalinger og udføre det, fom han forlanger af os. Gud velsigne eder alle. Amen.

„Af Naade ere I frelste“:

Af Fred. J. Pack i „Improvement Era“.

En af de vigtigfte Lærdomme i Jefu Kristi Kirke af Sidfte-Dages Hellige er den, at gode Gjærninger ere nødvendige for at kunne opnaa Frelse. Denne Lærdom er maafte ikke i direkte Modftrid med Kristenhedens Forftaaelfe af „Frelse ved Naade“, men den fremkalder dog en Del Modftand, hver Gang den bliver fremsat. Hvis Læren om Retfærdiggjørelse ved Tro alene var rigtig, vilde den værste Synder kunne indgaa i Guds Rige paa den ene Betingelse: at tro, at Jefus er Kristus. Dette fe vi Bevifer paa næften hver Dag, idet dødsdømte Forbrydere omvende fig og blive „frelste“. Vi tro dog ikke, at der ingen Frelse er mulig for faadanne, men vi paaftaa, at det er umuligt for dem at gaa lige ind i Guds Rige uden først at vife, at de ere villige til at holde Herrens Bud og Befalinger. Derfom Tro alene var tilftræffeligg, da

vilde Djævelen selv være i Stand til at blive frelst; thi det siges jo, „at ogsaa de onde Aander tro og skjælve“. (Jakob 2: 19.)

Frelseren lærte os, at Gjerninger vare nødvendige for at kunne opnaa Frelse. Han sagde: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør min Faders Villie, som er i Himlene.“ (Matt. 7: 21.) „Dersom I elste mig, da holder mine Befalinger! . . . Den, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; men den, som elsker mig, skal elstes af min Fader, og jeg skal elste ham og aabenbare mig for ham.“ (Joh. 14: 15, 21.) I det Paulus omtaler Guds retfærdige Dom, siger han, at Gud er et Væsen, „som vil betale enhver efter hans Gjerninger: dem, som med Udholdenhed i god Gjerning søge Værelse og Hæder og Ufortrængelighed, et evigt Liv“. (Rom. 2: 6, 7.) Johannes udtaler sig særlig tydeligt paa dette Punkt: „Og derpaa kjende vi, at vi have kjendt ham, om vi holde hans Bud. Den, som siger: „Jeg kjender ham“, og ikke holder hans Bud, han er en Løgner, og i ham er Sandheden ikke; men den, som holder hans Ord, i ham er sandelig Guds Kjærlighed fuldkommet. Derpaa kjende vi, at vi ere i ham. Den, som siger, at han bliver i ham, han er ogsaa skyldig selv at vandre saaledes, som han vandrede.“ (1 Joh. 2: 3—6.) Jakobs Udtalelser kunne heller ikke misforstaaes: „Hvad gavner det, mine Brødre! om Nogen siger, han har Tro, men ikke har Gjerninger? Mon Troen kan frelse ham? Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Føde, og en af eder siger til dem: Gaar bort i Fred, varmer eder og mætter eder, men I ikke give dem det, som hører til Legemets Nødtørst, hvad gavner det? Ligesaa er ogsaa Troen, dersom den ikke har Gjerninger, død i sig selv. Men man vil sige: Du har Tro, og jeg har Gjerninger. Vis mig din Tro uden Gjerningerne, og jeg vil af mine Gjerninger vise dig Troen. Du tror, at Gud er een; deri gjør du ret; ogsaa de onde Aander tro det og skjælve. Men vil du vide, du tomme Menneſte! at Troen uden Gjerninger er unyttig? . . . I se, at et Menneſte retfærdiggjøres af Gjerninger, og ikke af Tro alene.“ (Jakob 2: 14—20, 24.) Mange flere Skriftsteder kunne anføres, men disse ere saa tydelige, at ingen uhibdet Person vil forlange yderligere Beviser for, at gode Gjerninger ere nødvendige.

Men nu til det foreliggende Emne! Eftersom saa mange Menneſter i Verden mene, at Tro alene er nødvendig, saa spørge vi: Hvortil støtte de denne deres Anskuelse? De ville meget ofte anføre følgende Skriftsted fra Paulus: „Thi af Naaden ere I frelste ved Tro, og det ikke af eder selv, Guds er Gaven; ikke af Gjerninger, for at ikke Nogen skal rose sig.“ (Eph. 2: 8, 9.) Dette Skriftsted har vist sig at være en Anstødssten for mange. En flygtig Gjennemlæsning af det giver En det Indtryk, at det ikke er i Overensstemmelse med nogle af de ovenfor an-

førte. Jakob siger f. Ex.: „J se, at et Menneſte retfærdiggjøres af Gjerninger, og ikke af Tro alene“, medens Paulus siger: „ikke af Gjerninger, for at ikke Nogen ſkal roſe ſig“.

Lad os for at ſaa en Forklaring paa denne tilſhyneladende Modſigelse betragte Sagen fra en anden Side. Lad os antage, at vi gjøre os ſelv det Spørgsmaal: „Have vi nogen medfødt Evne eller Kraft til at frelſe os ſelv, lige meget hvor gode vi end ere?“ Dette Spørgsmaal maa utvivlſomt beſvares benægtende. Men hvis vi ikke kunne frelſe os ſelv ved gode Gjerninger, hvorledes kunne vi da faſtholde Læren om Nødvendigheden af gode Gjerninger? Paa den anden Side: Hvem er det, ſom giver Frelſen til os? Herpaa ville vi alle ſvare, at Gud alene kan frelſe. Nuvel, er den Opfattelse ſaa ikke rigtig, at det er ved Guds Raade, at vi blive frelſte, og at vi ikke kunne frelſe os ſelv? Der ſynes kun at være eet Svar muligt: Jo. Hvad ſkulle vi ſaa ſige om Gjerningerne? Et lille Exempel vil hjælpe os til at tydeliggjøre dette.

Ved næſten alle de ſtore Univerſiteter er det Skik og Brug hvert Aar at give Stipendier til et mindre Antal Studenter. Diſſe Stipendier ere meget eftertragtede, fordi det ikke alene er en ſtor Værdi at opnaa dem, men der følger en Pengesum med, ſom er en ſtor Hjælp for Modtageren. Studenterne paa diſſe Univerſiteter have alle Forſtaaenſen af, at diſſe Belønninger ere fuldstændig frie Gaver. Ingen af dem har nogen ſærlig Forret eller noget Krav paa at ſaa en Gave, og det er lige meget, hvor ihærdigt Studenten maatte arbejde for at opnaa en ſaadan; Gaverne ere frivillige fra Skolens Side.

Hvilke Studenter er det nu, ſom modtage diſſe Præmier? Er det dem, ſom ere dovne og ligegyldige, og ſom tænke, at de uden perſonlige Anſtrengelser kunne opnaa en Gave, eller er det dem, ſom tage fat og ere flittige og derved bevise, at de ere værdige til denne Værdibeviſning, og at den ikke vil blive misbrugt, hvis de ſaa den? Univerſiteterne ere ſaa forſigtige med Uddelingen, at de have dannet en Komitee, ſom ud af alle Anſøgerne vælger dem, ſom bedſt ere i Stand til at nyde og paafjønne Gaven. Den flinke, ihærdige Student, ſom arbejder fra tidlig Morgen til ſildig Aften, bliver altid taget i Betragtning, den dovne aldrig. Troen kan maatte være lige ſtærk hos dem begge, men en ſærlig Forberedelse, baſeret paa Flid og Ihærdighed, maa være tilſtede, før denne Belønning kan modtages. Lad os nu ſtille det Spørgsmaal: Er det nævnte Stipendium en frivillig Gave? Det er det utvivlſomt. Ere gode Gjerninger nødvendige for at ſaa Del i det? Ja, aldeles ſikkert. Derſom Nogen betvivler Rigtigheden af dette Svar, lad ham da gaa til et af diſſe Univerſiteter og forſøge paa at ſaa et Stipendium, og han vil ſnart blive overbevist.

Nu vende vi tilbage til vort Emne: Frelſe i Guds Rige. Evig Ophøjelse vil ſikkert kun opnaas ved Guds Raade og Kjærlighed —

en frivillig Gave; men Gud vil ligesaa lidt som Universitetets Komitee give Præmie for Dovenskab. Han vil give Belønningen til den, som holder hans Befalinger. Derfor lære de Sidste-Dages Hellige, at det er aldeles nødvendigt for alle, som haabe at opnaa Frelse i Guds Rige, at holde hans Befalinger og derved gjøre sig forberedte til at modtage det evige Liv i det himmelske Rige. „I se, at et Menneſte retfærdig-gjøres af Gjerninger og ikke af Tro alene.“ Før Komiteen uddeler Universitetets Stipendier, ſtaffer den ſig al mulig Oplyſning om Anſøgenes Arbejde og Dygtighed. Naar Dommens Time kommer, vil Gud have en fuldſtændig Optegnelse af hele vort Liv, og efter den Optegnelse ville vi blive dømt eller belønnede. Johannes beſkriver denne vigtige Tid paa følgende Maade: „Og jeg ſaa' de døde, de ſtore og de ſmaa, ſtaaende for Tronen, og Bøger blive aabnede; og en anden Bog blev aabnet, ſom er Livets Bog; og de døde bleve dømt efter det, ſom var ſkrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger.“ (Aab. 20: 12.)

Mange Skandinaver i Utah. Ifølge Regjeringens ſtatiftiſke Bureau i Waſhington D. C. er der af den udenlandſt fødte hvide Befolkning i Utah ankommet 63,408 Perſoner i Tiaaret 1900—1910; den tiaarige Folketælling viſer i 1900 52,804 Perſoner af den udenlandſt fødte hvide Befolkning. Falt er der ſaaledes emigreret til Utah i 20 Aar 116,212 Perſoner. Folketællingen i 1910 viſer, at Englænderne havde det ſtørſte Antal: 18,082 Perſoner; derefter kommer Danmark med 8,295, Sverige med 7,227 og Norge med 2,304 Perſoner. Det ſtørſte Antal efter Svenskerne er Grækere 3,991, Tyſkere 3,956, Italienerne 3,117 og Skotter 2,850, derpaa kommer Nordmændene. Der er næſten alle Nationaliteter, indbefattende Tyrkere.

Gjem ikke din Kjærlighed og Omhed, ligesom man gjemmer Parfumer, i en tætlukket Alabaſterkrukke, til dine Venner ere døde. Giv det til dem, medens de leve. Tal anerkjendende, opmuntrende Ord til dem, medens deres Ører endnu kunne høre dem og deres Hjertes gjennem-bæves og gjøres lykkelige, og lad dem, før de gaa bort, høre de venlige Ord, ſom du har ifinde at ſige, naar de ere døde. De Blomſter, ſom du har ifinde at lægge paa Kiſten, lad dem duſte før dem i deres Hjem, før de forlade dem. Jeg vil hellere have en tarvelig Kiſte uden Blomſter, en Begravelse uden Lovtaler, end et Liv uden Kjærlighed og Sympathi. Lad os lære at ſalve vore Venner, før de dø. Venſkabsyttringer, efter at Døden er indtraadt, ere ſpildte, men vare de komne tidligere, havde de maatte lettet Byrden for en nedtrykt Sjæl. Blomſterne paa Kiſten ſende ingen Duft tilbage over en lang og maatte tung og glædeløs Livsvandring.

 Torsdag den 1. August 1912.

Apostel Rudger Clawsons Besøg.

Fra den 13. til den 31. Juni havde den skandinaviske Mission Besøg af Apostel Clawson, Præsident over den europæiske Mission. For at spare Tid og for at faa udført saa meget som muligt paa den kortest mulige Tid var der isorvejen udarbejdet et bestemt Program. Jeg forlod Kjøbenhavn den 12. Juni for overensstemmende med Programmet at træffe Præs. Clawson i Esbjerg, hvor der om Aftenen skulde afholdes et Møde. Mødet blev holdt, men Præs. Clawson kom ikke, hvilket var en stor Skuffelse for de Hellige i denne By. Forskjellige usordsete Omstændigheder bevirkede, at Præs. Clawson ikke kunde faa Skibslejlighed fra England til Danmark saaledes som bestemt, og vi maatte derfor holde vort Møde uden ham. Præsident P. H. Sørensen fra Aarhus Konference, som var kommen til Esbjerg for at byde Præs. Clawson Velkommen til de danske Kyster, afholdt saa sammen med mig et godt besøgt Møde, og lige efter dette forlode vi Esbjerg og ankom til Aarhus den næste Morgen. Uldsterne og de Hellige havde truffet Forberedelser til et stort Møde i denne By om Aftenen og begyndte dette Kl. 7 med et ypperligt Program, der udførtes af Aarhus Søndagsskole under Bestyrer P. S. Christiansens Ledelse. Kl. 8 begyndte det almindelige Møde for fuldt Hus. Næsten alle de Hellige og mange Fremmede vare tilstede. Det udmærkede Sangkor under Br. Rasmussens Ledelse med Br. Saunders som Organist glædede os med sin smukke Sang og bidrog meget til, at Mødet blev saa vellykket. Præs. Sørensen bød Forsamlingen velkommen og meddelte Grunden til, at Præs. Clawson endnu ikke var kommen. Det fremgik af et modtaget Telegram, at han var paa Vej og kunde ventes Kl. 9. Jeg talte derefter til Forsamlingen, indtil Klokkeren blev 9, og saa traadte Præs. Clawson ind; hele den store Forsamling rejste sig og blev staaende, til han havde indtaget sit Sæde paa Forhøjningen. Dette Udtryk for Forsamlingens Respekt og Ærefrygt for en Herrens Apostel gjorde et dybt Indtryk. Præs. Clawson begyndte strax at tale med Præs. Sørensen som Tolk; mange gode Lærdomme og Formaninger bleve givne, og en udmærket Aand gjorde sig gjældende. Efter Mødet veylede hele den store Forsamling, baade Hellige og Fremmede, Haandtryk med Præs. Clawson. En Komitee af lokale Brødre havde smykket Salen; baade det danske og det amerikanske Flag vajede stolt paa Flagstangen og gav det Hele et vist ophøjet og festligt Præg. Kirkens Ejendom i Aarhus, som vor trofaste Br. Christiansen tager Vare paa, er i en særdeles god Forfatning, og vi skulde ham Tak og Ære for dens smukke Udseende. Efter

Mødet samledes vi med Missionærene til et Præstedømsmøde, hvor Præs. Clawson og jeg talte til Brødrene til Kl. 12, og hvor mange gode Raad og Instruktioner blevne givne til Ældsterne. Vi ønskede Præs. Sørensen saavel som Ældsterne og de Hellige i Aarhus til Lykke med den gode og trivelige Stilling, hvori denne Konference befinder sig.

Næste Morgen toge vi Afsked med Ældsterne og de Hellige i Aarhus og ankom til Aalborg ved 12-Tiden. Præs. Jensen og flere af Ældsterne modtog os paa Stationen. Aalborg har et godt, vel vedligeholdt og smukt beliggende Forsamlingshus. Vi havde et godt Møde med Missionærene om Eftermiddagen, og om Aftenen Kl. 8 blev der afholdt et offentligt Møde under Præs. Christen M. Jensens Ledelse. Ogsaa her forøgedes Interessesen ved det udmærkede Sangfors smukke Sang under Br. Baldemar Garlaks Ledelse. Præs. Clawson og jeg talte til Forsamlingen, som lyttede med Interesse og Opmærksomhed. Tidlig Lørdag Morgen den 15. Juni forlode vi Aalborg for over Frederikshavn at naa Kristiania, hvortil vi ankom Kl. 11 Søndag Formiddag. Her overværede vi to udmærkede Forsamlinger, som lededes af Præsident C. M. Nielsen. Alle Ældsterne, som arbejde i Konferencen, vare komne ind fra de forskjellige Grene for at være tilstede ved denne „Midsummer“-Konference og lytte til de Raad og Lærdomme, som Præs. Clawson vilde give dem. Jeg havde her den store Glæde at møde min gamle, trofaste Ven D. J. Andersen, der er løst som „Stjernefriver“ og nu i Forening med sin Hustru besøger Slægtninge i Norge for sin Hjemrejse. Ved Møderne gjorde det udmærkede Sangfor god Fyldest under Br. Brunns Ledelse. Br. Brun er en lokal Ældste, som har ledet dette Sangfor i mange Aar. Organisten er ogsaa en lokal Broder, som altid er rede og villig til paa denne Maade at hjælpe til at rulle Herrens Værk frem. Kirken har et smukt og velindrettet Lokale her, og Møderne ere altid godt besøgte. Vi havde Møde Kl. 2 og 7; mange opmuntrende og fordelagtige Raad og Lærdomme bleve givne, og en god Mand var raadende. Ved Eftermiddagsmødet talte Br. D. J. Andersen, Jakob Olsen og Præs. A. Petersen fra den svenske Mission. Om Aftenen talte Præs. Clawson med Br. Andersen som Tolk og jeg. Mandag Formiddag samledes vi med Ældsterne og forlode Kristiania om Eftermiddagen for at naa Trondhjem.

Til denne By ankom vi om Morgen den 18. Juni og bleve venligt modtagne af Præs. Fred. C. Mickelson og Ældsterne. Efter Frokost besøgte vi Fæstningen Vyssholmen og Trondhjems berømte Domkirke, og om Eftermiddagen deltog vi i et behageligt Festmaaltid i Forsamlingshuset, arrangeret af Søster Lassen, til hvilket de Hellige i Trondhjems Gren ogsaa vare indbudte. Et Møde blev afholdt om Aftenen Kl. 8, og Lokalet var fyldt til sidste Plads. Præs. Mickelson ledede Mødet, og Trondhjems fortræffelige Sangfor under Br. Sørensens Ledelse udførte

Sangen. Den 19. Juni forlod Præs. Clawson sammen med Præs. Petersen og Mickelson Trondhjem for at rejse til Narvik, hvor en Forsamling blev afholdt den 21. Juni. Jeg rejste fra Trondhjem over Kristiania tilbage til Kjøbenhavn. Præs. Clawson og Petersen rejste til Sverige, og efter at have besøgt Konferencerne i denne Mission ankom de til Kjøbenhavn Lørdagen den 29. Juni. De besaa Byens Seværdigheder i Løbet af Dagen og mødtes med Missionærerne i Kjøbenhavns Konference om Aftenen. Søndag Morgen afholdtes Søndagsskole under Bestyrer Thorvald Petersens Ledelse. Et godt og veludført Program blev givet, og Præs. Clawson talte opmuntrende til Børnene. Kl. 7 holdt vi vort offentlige Møde for fuldt Hus. Sangforet under Br. John F. Petersens Ledelse og med Søster Ingrid Christensen som Organist bidrog ved dets behagelige og inspirerende Sange meget til at gøre Mødet interessant. Præs. Petersen og Apostel Clawson vare Aftenens Talere.

Dagen efter rejste Præs. Clawson til Holland.

Vi have i Sandhed haft en ypperlig Fest, som længe vil mindes af de Hellige i alle de Konferencer, som Præs. Clawson havde Lejlighed til at besøge. Vi takke ham for hans Besøg og for de mange gode Raad og Lærdomme, som han gav baade Ældsterne og de Hellige. Maa de bære rig Frugt! Martin Christophersen.

Missionsanhedder.

Beskikkelser. Peter W. Kjær er bestiftet til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, Joseph S. Behrson i Aarhus Konf., Adolph Petersen i Aalborg Konf., Daniel Lamont Jensen i Kristiania Konf. og Jesse H. Nielsen og Eric Adolph Cramer i Trondhjem Konference.

Afsløsning. Christian Mortensen er løst fra sin Missionsvirksomhed i Aalborg Konference med Tilladelse til at rejse hjem. Han forlod Liverpool den 26. Juli med Dampskibet „Corsican“.

En „ukjendt Gud“.

Af Ben. E. Rich.

(Svar til en Georgia Redaktør, som har udtalt Ønsket om at faa de forrige Tidets Tro paa en personlig og kjendt Gud tilbage.)

Til Redaktøren af »Atlanta News«.

Ærede Herre! Vi læste for kort Tid siden i Deres ærede Blad følgende velskrevne Redaktionsartikel, som vi her gjengive ordret:

Vore Dages Altre „for en ukjendt Gud“.

„Thi da jeg gik omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt jeg ogsaa et Alter, paa hvilket der var skrevet: „For en ukjendt Gud“. (Paulus i Athen.)

Det er pinligt og forvirrende for den kristne Undersøger at komme til den Slutning, som han nødvendigvis maa komme til, at Millioner af velmenende Mennesker saavel i vort Land som i andre civiliserede Lande knæle for „en ukjendt Gud“.

Man kan jo ikke vide, hvor mange af de saakaldte Kristne der virkelig have en bevidst Kundskab om den Gud, som de dyrke, og hvis Søn de tro, at Jesus Kristus er. Men man kan uden Vanskelighed gaa ud fra, at kun meget faa af vore kristne Kirkegængere have en virkelig, naturlig og med Fornuften stemmende Kundskab om Gud. Med andre Ord, de have ingen bestemt indre eller aandelig Forestilling om Guds Personlighed. De have en uklar og taageagtig Ide om et Væsen, ifklædt visse fuldkomne Egenskaber som Uendelighed, Hellighed, Sandhed, Kjærlighed, Barmhertighed, Visdom og Magt, men hvorfor og hvorledes disse Ting danne en Personlighed og tage Del i Livets Gang, er en Gaade, der er vanskeligere at løse end et delfikt Orakelsvar eller en Skygge paa Sfinxens Ansigt.

De have ganske simpelt indset, at der maa være en Gud, ligesom de franke Kynikere, der sagde, at hvis Gud ikke var bleven aabenbaret, vilde Mennesket have været nødsaget til at opfinde en Gud. De have fra Barndommen lært at forestille sig en højere Magt, og de paastaa ved den religiøse Tilskyndelse, som altid vil gennemtrænge Mennesket paa et eller andet Trin i dets Aandsudvikling, at de have en fast Tro paa Gud, men alligevel vedbliver han at være „en ukjendt Gud“.

Det er en af de mest anstrengende Opgaver for Nutidens Prædikanter at henlede oprigtige og tænkende Mænds og Kvinders Opmærksomhed paa den tydelige Lighed, der er mellem Skriftens Aabenbarelse af Gud, Faderen, og de kjendte Egenskaber og Handlinger af Jesus Kristus, Sønnen.

Præsterne selv prædike en „ukjendt Gud“, fordi de ikke have Dømmekraft nok til at indse, at dersom Kristus var „Faderens udtrykte Billede“, da maatte den logiske og uimodsigelige Kjendsgjerning blive, at „Gud i Kristus aabenbarede sig selv for Verden“. Under Apostlernes Virksomhed i Kirkens første Tidsperiode møde vi stadig den Paastand, at Mennesket ikke skal gjøre Forskjel paa Guds og Kristi Karakter, men tro paa Kristus som en fuldstændig Aabenbarelse af Gud i Kjødet. Dersom Nutidens Prædikanter med samme Udholdenhed vilde holde sig til denne store Sandhed, da vilde Jorden snart blive gennemtrængt af Kundskab om og Kjærlighed til Gud, og Kristus vilde blive en sand og

virkelig Herre for Millioner, som nu kun ære ham med deres Læber, og for andre Millioner, som samtidig vilde se, at „i ham bor Guddommens hele Fylde legemlig“.

Det er slet ikke underligt, at Guld, Stolthed, Selskabslivets Fornøjelser og forgyldte Laster i forskjellige Former saa let kunne overtale og vildlede mange af Nutidens Kristne, naar vi tænke paa, at de leve i en saadan Uvidenheds Taage med Hensyn til Gud, som de alle vanemæssigt sige, at de tro paa, og som de indrømme, at de burde adlyde i al Sandhed, Retfærdighed og hellig Opreisngt.

I Atlanta — i Georgia — i Amerika trænge vi til den gamle Tro paa en personlig og kjendt Gud, som er vor Fader i Himlen, og som har givet os sin Søn til at være vor Frelser. En Opvækkelse af denne Kundskab om Gud og Jesus Kristus vilde baade i og udenfor Kirken for evigt omstøde og jævne med Jorden utalte Tusinder af Altre „for en ukjendt Gud“.

Deres Bøn om en Gjengivelse eller Gjenopvækkelse af „forrige Tidens Lære om en personlig og kjendt Gud“ tilskynder os til at bevare Deres Redaktionsartikel med at tilbyde Dem netop den Tro, som De saa inderligt tragter efter. Deres Fremstilling af Guds Karakter, Egenstaber og Personlighed er sand, og Deres Beviser ere afgjørende og uomstødelige. Intet Argument kan fremsføres imod Deres Standpunkt, og den saakaldte Kristenheds Præster ville forgjæves søge efter en eneste Gnist af Bevis imod det. Disses urimelige for ikke at sige latterlige Læresætning, at Gud „er ufattelig, uden Legeme, Dele eller Følelser“, maa i den sunde Fornufts og det profetiske Vidnesbyrds Lys staa som et Vidne om det Mørkhedens Dyb, hvorfra den udsprang. Den „ukjendte Gud“, som Nutidens Kristne i deres Uvidenhed dyrke, oabenbarede sin Villie i forrige Tider til sine Børn paa Jorden, og han ikke alene oplyste dem om sine Hensigter gennem Aabenbaringer, men han talte Ansigt til Ansigt med nogle af sine udvalgte Tjenere. Forbindelsen imellem Himlen og Jorden var altid i Orden med Undtagelse af saadanne Perioder, hvor Menneffene ved Uhyldighed og Overtrædelser selv afbrød denne Forbindelse med Gud. Guds Folk var vant til at modtage saadanne Tegn paa Guds Godhed. At være ledet af en inspireret Mand, af en Herrens Profet og gennem ham modtage Raad og Love, der havde den guddommelige Myndigheds Stempel: „Saa siger Herren!“, var ligesaa naturligt for dem som at leve, fordi deres Fader i Himlen efter deres Opfattelse var en virkelig, levende og begribelig Personlighed. Dette var en Del af de „forrige Tidens“ Tro.

I Tidernes Midte oprettede Jesus Kristus, Guds Søn, sin Kirke paa Jorden iblandt Menneffene. Da hans Arbejde var endt og han gik tilbage til sin Fader, efterlod han sine Disciple i Besiddelse af den

Hellig-Aand, som skulde lede dem ind i al Sandhed, erindre dem om forbigangne Ting og aabenbare Fremtiden for dem. Denne „Talsmand“ var i Kristi Person's Fraværelse det Middel, hvorigjennem Herren vilde meddele sin Villie til sine Børn paa Jorden. Intet Argument er nødvendigt for at overbevise Enhver om, at Disciplene havde denne Aand, thi hele det nye Testamente er i og for sig et bestemt og afgjørende Bevis paa den bogstavelige Opfyldelse af dette Løfte. En af den Hellig-Aands „Gaver“ er Profeti, og derfor fandtes der Profeter i Guds Kirke. Særlig havde de, som stode i Spidsen for Kirken, denne Gave; thi de vare Guds Repræsentanter, og denne Gave tilhørte deres Embede og Kaldelse. Den lykkelige Besiddelse af den Hellig-Aand var ogsaa en Del af den oprindelige Tro.

I Ledelsen af sin Kirke indsatte Jesus et Quorum af 12 Apostler, med Peter, Jakob og Johannes som de øverste blandt dem. „I have ikke udvalgt mig“, sagde han, „men jeg har udvalgt eder og ordineret eder.“ Han kaldte og ordinerede ogsaa Halvjerds, Eldster, Præster, Lærere og Diakoner til at indtage visse Stillinger i sin Kirke, og Paulus siger, at Gud indsatte alle disse i Menigheden, for at han igjennem dem kunde opbygge og belære de Hellige og beskytte dem fra at blive omtumlede hid og did af ethvert Værdoms Vejr, og for at Kirkens timelige Affærer kunde blive forvaltede. Disse Embedsmænd skulde ifølge samme Forfatters vægtige Vidnesbyrd vedblive i Kirken, indtil Alle kom til Enhed i Troen og til en fuldkommen Kundskab om Gud. At de skulde have disse af Gud kaldede og inspirerede Mænd i deres Midte var ogsaa en Del af de „forrige Tidens“ Tro. Intet Ord fra Gud er nogensinde hørt eller nedskrevet, som gjør disse Embeder og Kaldelser unødvendige eller unyttige i Kirkens Organisation, eller som giver tilkjende, at de ere affastede og tilintetgjorte. Hele Skriften beviser det modsatte paa den tydeligste og bestemteste Maade. Og en saadan Paastand gjør simpelthen Jehovahs rolige og alvorlige Handlinger til Daarstab og unyttig Børneleg og ødelægger Menneftets Tillid og Tro paa ham som et Væsen i Besiddelse af uendelig Visdom og Forstand. Gud indsatte disse Embedsmænd i Kirken, og ingen uden Gud kan lovmæssigt tage dem bort. Men de ere borttagne! Disse Embeder ere affastede. Ja, men Mennesker uden Myndighed ere ansvarlige herfor, ikke Gud! Nutidens kristne Lære, der forkynder, at Apostler og Profeter ere unyttige og unødvendige i Kirken i Dag, er et Sideslykke til den ogsaa af Mennesker uden Inspiration og Autoritet indførte Lære om en ulegemlig, følelsesløs Gud.

De Mænd, som Jesus kaldte, bleve sendte ud to og to for at prædike Evangeliet uden Pung og Tasse. Bestattede Kirkestole, Kirkebøger og lønede Præster vare ukjendte blandt dem. Disse Ting høre til det populære kristne Præstestabs „Profession“ i Nutiden og have intetsom-

helt at gjøre med forrige Tiders „Kaldelse“ af Gud til Arbejdet. Ganste vist havde Kirken en financier Indtægt, som benyttedes til at hjælpe de Fattige og til at udrede de Udgifter, der stode i Forbindelse med Kirketjenestens Udøvelse; men den var kjendt under Navnet Tiende, og ikke en Skilling blev brugt til at betale Prædikanterne med. Den Skik er ogsaa en menneskelig Opfindelse, der snildt benyttes til Fortyndelsen af et hjemmelavet Evangelium med et selvkaldet Præstestab, hvilket er stik imod den hellige Skrift, som erklærer det for at være den oprindelige Tro fuldstændig fremmed.

Endvidere: Saaledes som Jesus og hans Apostler lærte Evangeliet, indbefattede det 4 Grundprincipper, nemlig Tro, Omvendelse, Daab ved Begravelse til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Den her omtalte Tro bestod af mere end en svag og passiv Aelse; den var en levende Tro, der gav sig Udslag i gode og retfærdige Handlinger. Den, som havde Tro, søgte at omvende sig fra sine syndige Veje. Han holdt op med at gjøre det, som var forbudt, og i Stedet udførte han saadanne Ting, som Evangeliet foreskrev. En af disse var Daab i Vand til Syndernes Forladelse. Den Paastand, at denne Ordinance ikke er nødvendig, er modbevist ikke alene ved Frelserens og hans Apostlers Lærdomme, men ved hele deres Virksomhed. Jesus selv viste os et Exempel, og derefter befalede han sine Disciple at prædike Evangeliet i hele Verden og døbe dem, som tro, i Faderens, Sønnens og Helligaandens Navn; han erklærede ogsaa, at alle de, som ikke vilde tro og blive døbt, skulde blive fordømte. Dette er ikke mærkeligt, naar vi betænke, at Daaben er Guds Befaling og det forberedende Skridt til Modtagelsen af den Hellig-Aand, som blev givet ved Haandspaalæggelse.

Paulus skrev til de jødiske Hellige, at disse 4 Principper og Ordinanceer vare Kristi Lærdomme, og Johannes skrev, at „hver den, som viger ud og ikke bliver i Kristi Lære, har ikke Gud. Den, som bliver i Læren, har baade Faderen og Sønnen“. Hos den ærlige Sjæl vil der ikke være Spor af Tvivl om, at disse Lærdomme vare Dele af de „forrige Tiders“ Tro.

Men dette er ikke Alt. Der var en Kraft, en virksom, synlig Kraft af guddommelig Oprindelse, som ved de Helliges Tro gav sig selv tilkjende ved at tale og udlægge Tungemaal, profetere og helbrede de Syge. Dette var den Hellig-Aands „Gaver“; Jesus kaldte dem Tegn og sagde, at „de skulde følge alle dem, som tro“; at dette Løfte blev bogstaveligt opfyldt, beviser den Mængde af Undergjæringer, som hele det nye Testamente beretter om. Gud satte disse Tegn i sin Kirke i „forrige Tider“; de Hellige vare i Besiddelse af dem, og ingenfinde har han kaldt dem tilbage eller sagt, at de skulde ophøre. Desuagtet findes de ikke i de saakaldte kristne Kirker i Dag, og uden et eneste

Skriststed som Bevis sige Nutidens Præster ydermere, at de ere overflødige og ikke mere nødvendige! Overflødige, hvorfor? Ikke længere nødvendige, hvorfor? Ganste simpelt, fordi de ikke selv have dem, og fordi de paa denne Maade søge at dække over Manglen. Desuden er det ogsaa i Overensstemmelse med deres selvblavede Værdom om en Gud uden Begeme, Dele eller Følelser. De faa fra deres Gud netop, hvad han er i Stand til at give dem — slet intet. Et saadant Væsen kunde jo ikke tale, for han har ingen Mund. Han kunde jo ikke høre, for han har ingen Ører. Han kunde jo ikke hade eller elske, for han har ingen Følelser. Forestille vi os et Væsen i Overensstemmelse med denne Forflaring, da maa vi komme til den Slutning, at en saadan Gud slet ikke er en Gud, men et Intet, og da dette Intet er Gjenstand for deres Dyrkelse, er det ganste i sin Orden, at han eller det, eller hvorledes man nu vil betegne dette Intet, ikke giver Tegn og Gaver til sine Tilbedere, eftersom han selvfølgelig er aldeles kraftesløs — uden Egenskaber. Men een Ting er sikker, og det er, at disse Gaver og Tegn vare Dele af de „forrige Tidens“ Tro. De vare de Betsignelser, som en himmelsk Fader udgød over dem af sine Børn, som modtog hans Søn Jesu Kristi Evangelium. De kom fra Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, den samme Gud, som talte til Fader Adam i Edens Have, den samme, hvis Stemme hørtes ved forskjellige Lejligheder, og hvis Person blev set af næsten alle de i den hellige Skrift omtalte Profeter, den samme, hvis nøjagtige Billede, Karakter og Personlighed blev gjen-givet i Jesu Kristi Person, hans enbaarne Søn, Verdens Frelser.

Ørede Herre! Dette indbefatter i Korthed de vigtigste Dele af de „forrige Tidens“ Tro, af hvilken kun et Princip blev omtalt af Dem i Deres udmærkede Artikel. Det er os en Glæde at kunne meddele Dem, at denne samme Tro nu er paa Jorden. Den samme „personlige og kjendte Gud, som er vor Fader i Himlen“, tilligemed hans Søn, Jesus Kristus, besøgte samtidigt denne Jord og talte Ansigt til Ansigt med En, som de valgte til at repræsentere sig iblandt Menneskene. De gave ham Fuldmagt til at handle i deres Navn. Til ham aabenbarede de alle Evangeliets Principper, som ere nødvendige til Menneskets Frelse, og viste ham, hvorledes han skulde gjenoprette Guds Kirke paa Jorden. Som et tydeligt og uomstødeligt Vidnesbyrd om Sandheden af dette staar Kirken i Dag ligesaa fuldstændig i Organisation, Værdomme og Principper som den Kirke, der blev bygget paa samme Grundvold — Aabenbaring — i Jerusaleem for 2000 Aar siden. Denne Kirke er Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og den Mand, som Himlens Herre udvalgte til at blive Redskabet i sin Haand, var Joseph Smith, de sidste Dages store Profet.

Deres Belærverdighed! Atlanta har ikke været aldeles uden Oplysning paa dette Omraade; thi baade paa dens Gader og i dens Lokaler

have vore Dages Vælder og Halvfjerds med den samme Myndighed som deres Brødre forudm forkyndt Guds, vor Faders Personlighed. Dette have de ogsaa gjort over hele den civiliserede Verden, men ligesom deres Trosbødre i forrige Tider ere de blevne hadede og foragtede, forfulgte og forjagede og i mange Tilfælde dræbte, og Deres egen smukke Stat har indskrevet sit Navn paa den ugudelige Liste over Lande, som have ihjelslaaet Herrens Sendebud. Vore Dages skindhellige „Øpperstepræster“, som kaldes kristne Præster, have ligesom den samme Slags i forrige Tider været de ledende og de mest ivrige efter at opirre Befolkningen imod vore Missionærer, og de ere ansvarlige for den Forsølgelses Krig, som er ført og vedblivende føres imod Guds Folk og hans Bærk. Skulde Mesteren selv besøge Jorden i Dag, da vilde han utvivlsomt irettesætte disse Skriftkloge, Farisæere og Hyklere i det samme Sprog, som Matthæus gjengiver i det 23. Kapitel.

De religiøse Føder i Jesu Dage forfulgte og foragtede den Religion, som Gud gav dem, og den saakaldte kristne Verden i Dag staar nøjagtigt paa samme Standpunkt. Der behøvedes et modigt Hjerte, en uafhængig Aand og en sikker Tillid til Jehovah i de Dage for at annanne en foragtet Lære og blive forenet med den forfulgte Nazaræer, og der kræves i Dag de samme Egenstaber for at blive forenet med Guds Kirke, oprettet i vor Tid gennem de sidste Dages Profet, som modtog sin Myndighed fra den samme Nazaræer.

Til Slutning: Vi tilbyde Dem de „forrige Tiders“ Tro, der er gjengivet til Jorden med de samme Gaver, Kræfter og Betsignelser og den samme Myndighed, som den havde i forudm Tid. Vi tilbyde Dem en Vejledning til at faa Fodfæste paa den solide, sikre Grundvold: Læren om, at der er „en personlig og kjendt Gud, som er vor Fader i Himlen, og som har givet os sin Søn til at være vor Frelser“. Og vi bede Dem ydermere usorbeholdent og indtrængende om at hjælpe os i Opvækkelsen af de forrige Tiders Tro, saa at en fuldkommen Kundskab om Gud og hans Søn, Jesus Kristus, kan blive givet til hele Verden, og at alle de utallige Altre, som ere rejste „baade i og udenfor Kirken for en ukjendt Gud“, for Fremtiden og for evigt kunne omstødes.

Indhold:

Paastetanker 225 „Af Naade ere I frelst“ 228 Redaktionelt: Apostel Rudger Clawsons Besøg 232		Missionsnyheder 234 En „ukjendt Gud“ 234
---	--	---

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trukt hos F. E. Bording (B. Petersen).